

Bezoek aan de aartsbisschop van Canterbury

Lambeth Paleis (Londen Borough of Richmond)

Vrijdag 17 september 2010

Your Grace,

Het verheugt mij de bezoeken die u mij in Rome bracht te kunnen beantwoorden met een broederlijk wederbezoek aan uw officiële residentie. Ik dank u voor uw uitnodiging en voor uw gastvrijheid die u zo rijkelijk betoont. Ik groet ook de Anglicaanse bisschoppen, die hier vanuit verschillende delen van het Verenigd Koninkrijk bijeen gekomen zijn, mijn collega-bisschoppen uit de katholieke bisdommen van Engeland, Wales en Schotland en de oecumenische raadgevers die hier aanwezig zijn.

U heeft gesproken, *Your Grace*, over de historische ontmoeting, die bijna dertig jaar geleden, plaatsvond tussen twee van onze voorgangers – paus Johannes Paulus II en aartsbisschop Robert Runcie – in de Canterbury Kathedraal. Zij baden daar, waar Sint Thomas van Canterbury getuigde van Christus door zijn bloed te vergieten, gezamenlijk om het geschenk van eenheid onder de volgelingen van Christus. Vandaag zetten wij dat gebed voort, wetend dat de eenheid die Christus voor zijn leerlingen wilde, alleen tot stand komt als antwoord op gebed, door de tussenkomst van Heilige Geest, die onafgebroken de Kerk vernieuwt en haar tot de volheid van de waarheid leidt.

Het is vandaag niet mijn bedoeling te spreken over de moeilijkheden die het

oecumenisch proces ondervond en nog steeds ondervindt. Deze moeilijkheden zijn eenieder hier aanwezig welbekend. Ik verlang er meer naar om samen met u mijn dankbaarheid te uiten voor de diepe vriendschap die onder ons is gegroeid en voor de opmerkelijke vooruitgang op zoveel gebieden van dialoog sinds de Anglicaans-Rooms Katholieke Internationale Commissie haar werk veertig jaar geleden begon. Laten wij de vruchten van dat werk aan de Heer van de oogst opdragen, in het vertrouwen dat Hij onze vriendschap zal zegenen met verdere betekenisvolle groei.

De context waarbinnen de dialoog tussen de Anglicaanse gemeenschap en de katholieke Kerk plaatsvindt heeft zich enorm ontwikkeld sinds de persoonlijke

ontmoeting in 1960 tussen paus Johannes XXIII en aartsbisschop Geoffrey Fisher. Aan de ene kant is de cultuur die ons omgeeft steeds verder weg komen te staan van haar christelijke oorsprong ondanks een diep en wijdverspreid verlangen naar spiritualiteit. Aan de andere kant brengt de groeiende multiculturele dimensie van onze maatschappij, met name in uw land, ons steeds meer in contact met andere godsdiensten. Het geeft ons als christenen de kans om samen met de leden van andere religieuze tradities te zoeken naar wegen om te getuigen van de transcendente dimensie van de mens en zijn universele roeping tot heiligheid, die leidt tot het in praktijk brengen van de deugden in ons persoonlijk en sociale leven. Oecumenische samenwerking op dit vlak blijft essentieel en zal bijdragen aan het bevorderen van vrede en harmonie in een wereld die zo vaak bedreigd lijkt te worden door verdeeldheid.

Tegelijkertijd moeten wij christenen niet aarzelen om ons geloof te verkondigen in de uniciteit van de verlossing, door Christus voor ons verkregen, en samen een dieper begrip bewerkstelligen van de middelen die Hij ons ter beschikking heeft gesteld om deze verlossing te verkrijgen. God "wil dat allen verlost worden en tot kennis van de waarheid komen"(1 Tim. 2:4), en deze waarheid is niets anders dan Jezus Christus, eeuwige Zoon van de Vader, die alles in zichzelf heeft verzoend door de kracht van het Kruis. Trouw aan de wil van de Heer, zoals uitgedrukt in die passage van de heilige Paulus in de eerste brief aan Timotheus, erkennen wij dat de Kerk geroepen is inclusief te zijn, maar nooit ten koste van de christelijke waarheid. Dit is precies het dilemma dat allen die oprecht betrokken zijn bij het oecumenisch proces, ervaren.

In de figuur van John Henry Newman, die zondag zalig wordt verklaard, gedenken wij een geestelijke wiens kerkelijke visie werd gevoed door zijn Anglicaanse achtergrond en die zijn visie heeft doen rijpen gedurende zijn vele jaren van gewijde dienst in de Kerk van Engeland. Hij kan ons de deugden die de oecumene van ons vraagt leren: aan de ene kant werd hij gedreven door zijn geweten, zelfs ten koste van zichzelf; aan de kant bracht de warmte van zijn voortdurende vriendschap met zijn vroegere collega's hem ertoe de kwesties waarin zij verschilden te blijven onderzoeken in een geest van ware vrede en gedreven door een diep verlangen naar eenheid in geloof. *Your Grace*, laten we in diezelfde geest van vriendschap onze vastberadenheid om het doel van eenheid in geloof, hoop en liefde te bereiken, vernieuwen, in overeenstemming met de wil van onze ene Heer en Verlosser Jezus Christus.

Met deze gevoelens neem ik afscheid van u. Moge de genade van de Heer Jezus Christus, de liefde van God en de gemeenschap van de Heilige Geest met u allen zijn (2 Kor. 13:13).

© 2010 - Libreria Editrice Vaticana /
Secretariaat RK Kerk

Vertaling: Roosmarijn van der Biezen